

тель: съ това показвате, че се обычате. Но азъ познахъ двама човѣцы Георгія и Димитрія, дѣто се не обычахъ. Единъ а лъжеше и мамеше другій а, колко можеше. Кога се разговаряхъ, думахъ си хулни и непрелични рѣчи. Георги хулеши Димитрія, а Димитръ го плашеши да го бие: не правяха си единъ на други никоїхъ добрињ, но и два та си принасяхъ единъ на други колко то вреда и изъянъ можехъ. Можеме ли да речемъ, че тія човѣцы бѣхъ прѣтели елинъ на други?

С. Не.

От. Не воистина. Такива то човѣцы, дѣто се не о旣чатаъ единъ други се звѣтъ врази: и тія показватъ, че се мразіјте. Вѣрвашъ ли, че сѣки има враги, които го мразіјте, глѣдатъ да му правіјте не добрыњ и полза, но сѣкога изъянъ и жалба?

С. Не не го вѣрвамъ.

От. Нито добро щеше да е: защо то щеше да се повраждатъ и мразіјте. Азъ немамъ враги: защо то обычамъ сички тѣ човѣцы, и вѣрвамъ, че и сички тѣ ме обычажте.

С. Любезный отче, обычать ли и мене сичките човѣцы?

От. Ако обычашь сички тѣ, защо и тія да те не обычашь? Не ти дохаждать, нито се разхождатъ съ тебе други тѣ дѣца, както Павелъ, но може де те обычашь. Ако нѣкой отъ тѣхъ се случеше да падне въ воду тѣ, или другъ нѣкой изъянъ да страда, не щеше ли го пожали?

С. Твой щѣхъ да го пожалѣ.

От. Или ако ти се примолише нѣкое за нѣкоїхъ добрињ, щеше ли да го повърниши?

С. Не, но ако можехъ щѣхъ да направиј искашето имъ.

От. Браво! такива щѣхъ и тія да бѫдатъ къмъ тес-